

LAIVAS

SAVAITINIS LAIKRAŠTIS

No. 28. Liepos (July) 7, 1923. Metai III

“Entered as second-class matter July 12, 1921 at the post office at Chicago, Ill. under the Act of March 3, 1879”

LAIVAS (THE SHIP)

Published weekly by Draugas Publ. Co.

Prenumeratos Kaina:		Subscription Rates:	
Metams	\$1.50	One Year	\$1.50
Puse' metų	75c.	Six Months	75c.
Vienas numeris	5c.	Single Copy	5c.

DRAUGAS PUBLISHING CO.,

2334 So. Oakley Ave.

Chicago, Ill.

Į GERB. “LAIVO” SKAITYTOJUS.

Mes žinome, kad Jus gerai suprantate, kaip yra svarbu, kad kiekviena katalikų šeimyna ir kiekvienas katalikas skaitytų kokį nors katalikišką laikraštį. Todėl prašome Jus platinti “Laivą.”

Nuo šio laiko, kas tik prisiųs pilnas metines prenumeras trijų naujų skaitytojų, prisiursime dovanų “Kauno Albumą.”

LTSR valst. respublikinė biblioteka

8-sis SEKMADIENIS PO SEKMINIŲ.

Šv. Mišių Lekcija (Rym. 8, 12—17).

BROLIAI. Esame skolininkai ne kunui, kad sulyg kuno gyventume. Nes jei sulyg kuno gyvensite, tai mirsite; bet jei kuno veiksmus numarinsite dvasia, tai gyvensite. Nes tie yra Dievo vaikai, kuriuos veda Dievo dvasia. Nes esate gavę ne vergijos dvasią su baime, bet gavote pasavintųjų Dievo sunų dvasią, kurioje šaukiama: “Abba (Dėve)”. Nes pati Dvasia liudija mūsų dvasiai, kad esame Dievo vaikai. Bet jei vaikai, tai ir jo turtas mus teks. Dievo turtą paveldėsime; su Kristumi yra mūsų dalis.

Šv. Mišių Evangelija (šv. Luko 16,1—9).

Anuo metu Jėzus pasakė savo mokytiniams šią pri-lyginimą: Buvo vienas turtingas žmogus, kurs turėjo už-vaizdą, ir tasai buvo jam apskūstas, buk išaikvojęs jo gė-rybes. Taigi, jis pasišaukė jį ir jam tarė: Ką tai aš gir-điu apie tavę? duok savo užveizdavimo apyskaitą, nes jau nebegalėsi buti užveizdas. Užveizdas gi tarė sau vienas: Ką darysiu, kad mano valdovas atima iš manęs užveizdo pa-reigas? Kasti neįstengsiu, elgetauti gėdžiuos. Žinau, ką padarysiu, kad, kuomet busiu pašalintas nuo užveizdavimo, priimtų mane į savo namus. Taigi sušaukęs visus savo val-dovo skolininkus, jis sakė pirmajam: Kiek esi skolingas ma-no valdovui? O tas jam tarė: Šimtą ąsočių aliejaus. Jis jam tarė: Imk savo paskolos raštą, sėskis greitai ir rašyk penkiasdešimtis. Paskui jis tarė kitam: Tu gi kiek esi skolingas? Tas atsakė: Šimtą saikų kviečių. Jis tarė: Imk savo raštą ir rašyk aštuonias dešimtis. Ir pagyrė val-dovas ne teisųjį užveizdą, kad buvo padaręs gudriai, nes šio pasaulio sunųs gudresni yra savo rušyje už šviesos su-nus. Ir aš sakau jums: Darykite sau prietelių neteisylbės turtais, kad kuomet jus stokosite, jie priimtų jus į amžinas buveines.

BROLIAI BEDIIVIAI!

Esu toks pat žmogus, kaip ir jus kad esate. Žmogus, kurs savo rankomis dirbdamas duoną valgau.

Kuomet važiavau į Ameriką, lydėjo manę motinėle verdama ir bučiuodama sakė: "Vincenčeli brangusis! Kaip bus, kaip nebus, vieno laikykis: Dievo nikuomet neužmiršk! Sukruvintum mano širdį ir bevelyčiau, kad butumei negimęs."

Atvažiavau į šitą laisvės šalį ir patekau į jusų tarpą, mano broliai bedieviai. Gyvenau taip, kaip jus gyvenate. Klausiaus jusų kalbų, dirbau jusų darbus. O kokios kalbos, kokie darbai jusų tarpe, jus visi žinote taip pat gerai, kaip ir aš, kurs su jumis taip ilgai draugavau.

Ėjome, kur linksma buvo; darėme, kas patiko; kalbėjome gi dažniausia prieš Dievą, Bažnyčią ir kunigus. Linksma buvo karčemoje ir nevieną sykį gryžote jus ir aš apsiėmę. Patiko eiti ten, kur padoriam žmogui netinka buti, ir lindome į tuos urvus tamsius, kurių padoriam žmogui viešai ir paminėti gėda. O kalti vis buvo ne mes, nepadorėliai, bet kunigai ir klierikalai. Kur koki šlamštinį juoką išgirsdavome, tuojau kvatodami atkartojome. Ir džiaugėmės, nes mums atrodė, kad tie juokai mumis pateisina.

Jieškojome linksmybių ir juokėmės, bet juokas mūsų nebuvo linksmas. Ir mano ir jusų širdyse nebuvo ramybės. Visomis jėgomis stengėmies sau įkalbėti, kad nėra Dievo, nėra bausmės po mirčiai, bet negalėjome. Ir tuom labiau ir garsiau burnojome prieš tikėjimą, kuo didesnė neramybė buvo širdyje. Nenorėjome nė pamąstyti apie tai, kad visi mūsų blevyzgojimai yra netikė. Kad bedieviškėji ar-

gumentai yra nieko neparodantis. Bįjojome tiesos, užtai ir nekontėme tų, kurie su mūsų bedievybe nesutiko. Bįjojome tiesiog užėiti į bažnyčią, nes jautiame, kad tenai gali visa mūsų drąsa prie nedorybių prapulti, tiesos žodį išgirdus.

Atsimenu kaip šiandieną.

Vieną vėlų vakarą ėjoma su draugu J. iš karčemos, gerokai įsigėrę. Buvome prisiklausę, kaip paprastai galybės kalbų prieš tikėjimą. Ir mano draugas dar norėdamas drąsesniu bedieviu tapti, negu buvo, tarė man:

“Klausyk, Vinciai, ar tu tiki į Dievą?...”

Aš tylėjau.

Jisai tęsė toliau: “Aš tai netikiu. Tikrasis mokslas juk sako, kad žmogus vis tas pats gyvulis, ar ne?” — Žegčiodamas ir svyrudamas prispirtinai klausė manęs draugas. — “Juk ir tu toks pat gyvulis, kaip ir visi kiti, ar ne?”

Stebėtinas yra žmogus! Buvau tų kalbų girdėjęs daug, nesmagu buvo jų klausytis, kažkodel. Bet niekuomet juos į manę tokio įspudžio nepadarė, kaip toj valandoj. Šiurpulis manę paėmė, pamanius, juk ir tikrai aš į gyvulį pavirtau, taip gyvendamas. Ir kaip gyva stojosi man akyse mano žilagalvė, geraširdė motynėlė apsiašarojusiu veidu ir sakė: “Vincėtėli brangusis! Kas bus, kas nebus... Dievo nepamiršk!... Bevelyčiau tavę nepagimdžiusi!”...

O, taip! ir aš tuomet supratau, kad verčiau būtų negimus, negu užgimus žmogum tapti gyvuliu...

Atsisveikinau su mano draugu ir parėjau namo. Sunku atpasakoti, ką jaučiau širdyje. Norėjau melstis ir nedrįsau. Klaupiau prie lovos, prieš kryžių, kuri dar nebuvo “dasiprotėjęs” išmesti ir maldas radau pamirštas. Kaip mokėjau, taip prižadėjau Dievui ir savo motynėlei, kad gryšiu.

Ant rytojaus nuėjau į bažnyčią, atlikau išpažintį ir pažadėjimus išpildžiau. Tikiu, kad duos man Dievas stiprybės ištvirti visą amžių. Dabar jaučiu, kad prie senojo gyvenimo, prie jusų, broliai bedieviai, nė gryžti nebegalėčiau.

Kaip man dabar ramu, kaip gera! Sulyginęs savo pirmąjį gyvenimą jaučiu skirtumą, kaip tarp nakties ir saulės. Žodžiais nemoku to atpasakoti, nes esu paprastas žmogus. Bet viena tik težinau, kad nesigailėjo nė vienas atsivertęs, o tokių, kurie gailisi nusidėję pilnos bažnyčios. Dėl vien to, mano brangieji bedieviai, apsimoka gryžti prie Dievo...

Nuo to laiko drąsiai pildau kataliko žmogaus pareigas ir drąsiai prisipažįstu esąs katalikas. Ar gi aš savo laimės gėdėčiau?!

Vieną šventadienį eidamas bažnyčion sutikau prie tos karčiamos, kur tiek kartų teko ir man baladotis, keturis savo draugus. Jie manęs paklausė, kur aš einu. Atsakiau, kad į šventąją bažnytelę.

“Ka, ka, ka!... nusijuokė pusgalvėliai ir ėmė kolyti bažnyčią taip pat, kaip ir aš seniaus kad darydavau.

— “Ko juokiaties jus, gyvulėliai?” — paklausiau.

— “Kaip tai gyvulėliai? kaip tu drįsti mus pravardžioti?” — šoko jie prie manęs.

— “Jeigu dušios nėra, tai jus ir gyvuliai. Jus gi patys taip sakote ir man sakėte,” — atrėžiau ir nuėjau savo keliu.

Surugę paliko mano keturi draugai. Bet netikėjęs aš, kad savo amžyje aš jų daugiau nebematysiu...

Ant rytojaus atsikėlęs nueinu praustis, o mano gospadinė pasakoja man baisią naujieną:

Tie keturi mano draugai, karčiarninkas J. ir dar du

kiti važiavę automobiliu septynėse Chicagon ir užvažiavę juos traukinys skersai. 5 tapo užmušti ant vietos, du baisiai sužeisti...

Suspaudė mano širdį... Kaip gaila jaunų dienų, kaip gaila tų tėvelių, kurie juos pagimdę susilaukė iš jų bedieviškų-gyvulukų ir dar tokios baisios ir netikėtos jų mirties. Kaip gaila tos laimės, kuri jiems buvo taip pat žadėta, kai ir visiems Dievo žmonėms, ir kurios jie dabar vargu be-
gaus. Nes Dievą keikdami gyveno.

Ir kokia stebėtina Dievo malonė! Turbut mano motyrėlės maldos mane išmeldė. Juk aš iki šiol su jais visuomet draugavau. Kur jie, ten budavau ir aš. Ir jeigu nebučiau pamainęs gyvenimo, turbut ir aš su jais, pamaldų laike bučiau išvažiavęs ir su jais galą gavęs...

Mano broliai bedieviai! Nemoku iškalbingai, bet iš visos širdies prašau jūsų, pasigailėkite savęs. Patikėkite man, kad sugryžus į tiesos kelią, pas Dievą, daugiau laimės ir ramybės, negu tose karčiamose ir urvuose, po kuriuos ir manę jus tampėt. Juk ir jus turite taip pat motyrėlių, ar turėjote, kurios verkia ant jūsų bedievybės. Atminkite savo tėvelių žilus plaukus. Ir jums paims netikėta mirtis, nes nežinome mes visi rė dienos nė valandos.

Rašau tiesą, kurią pergyvenau. Už tat dedu visa mano pavarde ir adresą. Turiu mažą viltį, kad gal bent vienas iš manė buvusiųjų draugų gedievių perskaitęs, susimąstys...

Su skaudžia meile,

Vincentas Tamošaitis,

360 Erie str. Franklin, Pa.

POVILAS RIEU

Didelis kantrybės pavyzdys.

1869 metais Francijoje, Mende miestely mirė 15 metų berniukas, Povilas Rieu. Iš mažų dienų jis labai troško tapti kunigu ir misionorium. Ir ištikrųjų tapo apaštalu, bet sau netikėtu budu, nes vietoje aukauti šv. Mišias, jis pats tapo auka J. Jėzui.

10 metų susilaukęs jisai apako, paskui apkurto taip, kad sunkiai tegalima buvo su juom susikalbėti. Neilgai trukus neteko tėvo; pagaliau mirė jam ir motina. Priglaustas vienoje ligoninėje, jis visų apleistas, sirgdamas visus savo kentėjimus visuomet aukojo V. Jėzui už atsivertimą ir išganymą nusidėjėlių.

Iš mažens jis buvo susipažinęs su Maldos Apaštalyse; jos įstatymus jis visuomet uoliai pildydavo. Budamas ligoninėje jisai su džiaugsmu klausėsi apie Maldos Apaštalytės plėtimosi. Prancuzų žemėje tam reikalui yra leidžiamas laikraštis "Pasiuntinys," kaip pas mus "Laivas." Norėjo tad Povilėlis gauti tą laikraštį, bet neturėjo iš ko užsimokėti. Susiprašęs po skatikėlį nuo neturtingų ligoninės darbininkų galų-gale su dideliu džiaugsmu susilaukė "Pasiuntinio" ir jo su didžiausiu domėsiu klausėsi skaitant. Galėjo dar girdėti, pridėjęs triubelę prie ausies. Girdėdamas skaitant apie Švenčiausiąją Jėzaus Širdį, apie Maldos galybę, apie kentėjimų apaštalytę, apie uolumo pavyzdžius platinant Dievo karalystę ant žemės, jisai neapsakomai džiaugdavosi. Visa širdimi sakydavo: "Kaip graži Maldos Apaštalytė! Kaip gera, kad per maldas ir kentėjimus galima tapti kitiems apaštalu! Aš visuomet mel-

siaus ir kentėjimus aukuosiu Jėzui, kad kitus išganyčiau..." Sužinojęs, tad mėnesio intenciją jisai visus savo skausmus ir ilgesį aukodavo V. Jėzui, kad kitiems amžinąją laimę išprašyti.

Tuom laiku Bažnyčios priešai nuo šv. Tėvo ryžosi žemės atimti; o daugelis katalikiškojo jaunimo ėjo į Popiežiaus kariuomenę Bažnyčios teisių ginti. Negalėdamas važiuoti tenai ir už Bažnyčią galvos padėti, skausmų suspauštas Povilėlis taip daro. Jisai mokėjo rašyti. Nors ir aklas budamas, jis tokį raštą parašo:

"Saldžiausioji Jėzaus Širdie, buk mano meilė! Saldžiausioji Marijos Širdie, buk mano išganymu! Aš žemiau pasirašęs, kurčias ir aklas, negalėdamas dėlei savo ligos eiti ginti šv. Tėvą, prisirašau prie "maldos kareivių" ant vienu metų. Tam tikslui prižadu kasdieną kalbėti officium (maldas) prie Dieviškos Jėzaus Širdies ir prie Nekalto šv. Panelės Marijos Prasadėjimo, o prie to dar poterius prie šv. Mykolo. Prie to dar prižadu pastninkauti vieną dieną savaitėje, o prie šv. Komunijos eiti taip dažnai, kaip mano nuodėmklausis man leis.

Mende, Sausio 5 d. 1869 m.

Povilas Marija Rieu."

Neužilgo V. Jėzus savo kareiviui atsiuntė užduotį išpildyti. Sunkūs skausmai jį suspaudė, liga ėjo smarkiai stipryn. Bet drąsus Jėzaus kareivis toje kovoje pasirodė tikras pirmųjų amžių kentėtojų įpėdinis. Niekumet iš jo skundimosi neišgirdo. Visus savo sopulius jisai V. Jėzui

su džiaugsmu ir meile aukojo už kitų atsivertimą ir išganyimą, už prasiplatinimą Dievo karalystės. Po ilgų mėnesių tokių kentėjimų Gerasis Dievas pasivadino savo mažąjį apaštalą pas savę.

Lapkričio 15 dieną jis mirė, niekam iki šiol nežinomas. Bet kaip tik pasimirė, tuojaus po visą miestą ir apylinkę pasklido gandas: "Šventasis mirė!" ir į niekam nežinomo vargšo laidotuves suplaukė tukstantinės visokio luomo žmonės, kad bent tokiu budu pagerbus slaptąjį V. Jėzaus Širdies Apaštalą.

VARGDIENIŲ SESELIŲ VIENUOLIJA.

ATSIĖAUKIMAS.

į dievobaimingas Amerikos lietuvaites.

Vargdienių Seselių vienuolija Mariampolėje yra gavusi daug prašymų iš Amerikos lietuvačių, kad jas priimtų į savo globą ir padėtų joms dievobaimingai gyventi ir naudingai dirbti tėvyneje. Tuo tikslu vienuolija steigia atitinkamus namus prie vienuolyno, į kuriuos bus priimamos kaipo vienuolijos *draugininkės* (agregatės) tos mergaitės, kurios dėl įvairių priežasčių negalėjo tapti vienuolėmis.

Priėmimo sąlygos yra šios:

I.

1. Draugininkėmis priimamos doros ir dievobaimingos

mergaitės, nors jos būtų vyresnio amžiaus ir silpnesnės sveikatos.

2. Draugininkės gyvena prie vienuolyno ir pasiduoda vienuolijos vyresnybės priežiurai ir vadovavimui.

3. Draugininkės nedaro vienuolinių apžadų ir pasilaiko savo daiktų ir savo turto nuosavybę.

4. Mergaitės, kurios nori ir gali dirbti, stodamos į draugininkes, įneša į vienuolijos kasą 1,000 dolerių nesveikatai, senatvei ir laidotuvėms aprupinti. Tas įnešimas taip jau lieka draugininkės nuosavybe, bet jį valdo vienuolijos vyresnybė, Šitos draugininkės dirba darbą, skiriamą vienuolijos valdybos. Išimtiniais atsitikimais įnešimas gali būti ir mažesnis.

5. Draugininkėms duoda darbo šios vienuolijos įstaigos:

1. Mergaičių pensionatas—gimnazija (virtuvė ir patarnavimas).
2. Knygynas (buhalterija ir knygų pardavinėjimas).
3. Spaustuvė (raidžių rinkimas, spausdinimas, — popierių lankstymas, knygų apdarymas, ekspedycja).
4. Siuvykla ir mezgykla (siuvimas ir mezgimas rankomis ir mašinomis taip bažnytinių, taip pasaulinių rubų ir visoki rankdarbiai).
5. Audykla (audimas paprastomis ir dubelteinėmis staklėmis įvairiausių audimų).
6. Namų ukis ir namų ruošia (sodas, daržai, vaisių išdirbiniai, virtuvė, skalbykla ir tt.
7. Našlaičių ir senelių prieglaudos.
8. Arbatinė ir valgykla.

6. Mergaitės, kurios dėl amžiaus ar dėl silpnos sveikatos jau nebegali dirbti, turi įnešti į vienuolijos kasą 3,000 dolerių. Jos yra liuosos nuo privalomo darbo; jei ką dirba, tai dirba iš malonės.

7. Mergaitės ilgesnį laiką pagyvenusios vienuolijos globoje, jei gražiu gyvenimu pasirodytų tinkamos, gali tapti tikromis vienuolėmis.

8. Draugininkės gali savo noru išstoti iš draugininkių, bet gali būti ir pašalintos dėl nesugyvenamo būdo ar kokio nusikaltimo vienuolijos drausmei.

9. Jeigu draugininkė yra iš draugininkių pašalinama, tai įnešimas tuojau jai grąžinamas be procentų. Jei draugininkė savo noru išstoja, tai ji privalo trimis mėnesiais pirma raštu pranešti apie tai vienuolijos vyresnybei. Įnešimas jai grąžinamas taip jau be procentų po 3 mėnesių po pranešimo. Iš įnešimo sumos atskaitomos išlaidos ligai ar kokiai nelaimėi.

10. Draugininkei mirus vienuolijos globoje, jos įnešimas pereina į vienuolijos nuosavybę. Draugininkės neturi teisės jo kam kitam užrašyti testamentu.

II.

1. Vienuolija laiko draugininkes savo priežiuroje ir globoje ir joms vadovauja.

2. Vienuolija duoda kiekvienai draugininkei pilną išlaikymą ir kambarį su kuru ir šviesa.

3. Draugininkės naudojasi dvasinėmis malonėmis: Mišiomis vienuolijos koplyčioje, bendromis pamaldomis, meditacijomis, konferencijomis, pamokslais.

4. Draugininkės naudojasi vienuolijos globa ligoje ir senatvėje.

5. Mirusias draugininkes vienuolija tinkamai palaidoja ir už jų vėles kas metai užsako Mišias.

6. Draugininkės yra dvasinėje globoje Seinų Vyskupo ir Tėvų Marijonų.

III.

Kol kas vienuolija neturi tinkamo buto draugininkėms sutalpinti, bet jau rengia materijolą dideliems muriniams trimis aukštais namams, kurie bus užbaigti tiktai vasarą 1924 metais. Numatoma įrengti kambarių trims dešimtims draugininkių, bet dar truksta lėšų.

Todel vienuolija kreipiasi į dievobaimingas Amerikos lietuvaites, kurios norėtų gyventi prie vienuolijos, šiuo raštu prašydama, kad jos, kiek tik galėdamos, tuojau paskolintų vienuolijai pinigų minėtiems namams statyti ne mažiau kaip dvejiems ar trejiems metams. Tos bus pirmiau priimtos kaip draugininkės, kurios suteiks vienuolijai paskolos ligi 1 dienos gruodžio mėnesio šių metų. Nuo rudens 1924 metų jos galės apsigyventi prie vienuolyno, kaip draugininkės.

Vienuolija prašo, kad mergaitės skolintų be procentų, bet kurios jų reikalautų, toms apsiima mokėti 4%.

Kuri paskolins daugiau, negu ketina padaryti įnešimo, tai įstojusiai į draugininkes, bus atskaitytas įnešimas, o likusiems pinigams išduotas naujas vekselis.

Kurios nori buti draugininkės, tos, skolindamos pinigus, turi atsiųsti vienuolijai prašymą, kuriame reikia pažymėti, koks prašytojos amžius, kuo ji užsiima, kokį moka darbą, kaip didelį ketina įnešti įnešimą ir kiek skolina vienuolijai. Prie prašymo reikia pridėti vietos klebono ar kurio

pažįstamo kunigo liudijimas apie elgesį ir gydytojo liudijimas apie sveikatą. Sergančios užkrečiamomis ligomis, kaip antai: džiova ar akių liga, vadinamąja trachoma, negali būti priimtos į draugininkes.

Paskoloms ir prašymams priimti Vargdienių Seselių vienuolijos vardu Amerikoje yra prašyti šie kunigai: vienuolis Tėvas Marijonas kun. Pijus Andziulis (jo adresas: *Rev. Pijus Andziulis, Chicago, Ill., 2334 So. Oakley Ave*). ir Šv. Kazimiero draugijos įgaliotinis kun. Petras Kaščiukas jo adresas: *Rev. Petras Kaščiukas, Amsterdam, N. Y. 296 E. Main Str.*).

Jei kuriai būtų patogiau, ta gali su prašymu kreiptis tiesiog į Mariampolę šiuo adresu: *Vargdienių Seselių Vienuolija, Petro Kriaučiūno gatvė 11, Mariampolė, Lithuania.*

Piņigus patogiausia siųsti *per Lietuvos Ukio Banką, Seinų Vyskupo Antano Karoso vardu į Mariampolę.*

Už paskolą vienuolija duoda atatinkamą vekselį.

Vienuolijos Vyresnioji s. *P. Uogintaitė*
Raštvedė s. *U. Navickaitė.*

Seinų Vyskupijos Kurija sumanytam darbui pritaria.

Kurijos Vedėjas *Kan. J. Laukaitis*
Sekretorius *Kun. A. Steponaitis.*

“ŠTAI NORĖJUSIO DIEVAMS PRILYGTI KARALIAUS KAILIS!”

Didelė buvo Romos galybė. Didžiausias tai buvo pasaulyje miestas. Didžiausi turtai plaukė tenai iš visų žemių. O tų žemių priklausė Romai nesuskaitoma daugybė.

Italija ir Gallija, Ispanija ir Britanija, visa vidurinė Europa ir Baltijos jūrų pakraščiai; be to dar Azijoje visos pasiekiamos dalys ir Afrikos visų žmonių apgyventi plotai. Nuo Rytų iki Vakarų, nuo Šiaurės šaltos iki Pietinių karščiausiųjų žemių visos jos priklausė Romai. Nesuskaitomus karalius apgaļėjo Roma, nesuskaitoma daugybė kalbų klausė Romos lotynų kalbos, juodi ir balti žmonės, stabmeldžiai, žydai ir krikščionys Romos įstatymų turėjo klausyti. Saulė nenusileisdavo Romos valstybėje. Ir atrodė, kad jau nebėra pasaulyje tautų, kurias nebutų galima Romai užkariauti; atrodė, kad nebėra galybės, kuri galėtų Romos imperatoriams pasipriešinti.

Kaip Roma buvo galinga, taip jos imperatorius, Valerionas, buvo tos neapsakomos galybės įsikunijimas. Auksais ir deimantais išklotas jo rumas. Tukstančiai tarnų jam tarnavo. Šimtai tukstančių kareivių buvo pasiryžę mostelėjus už jį galvą guldyti. Visa žemės galybė ir visa žemės išmintis jam tarnavo. Ir žemės išmintis, matydama Valerijono tokią galybę, nutarė, kad jis yra žemės dievas. Jam garbę ir šlovę atiduodami, prieš jo stovyklas aukas dėjo, brangius smilkalus bėrė ant anglių. Ir vieni tiktai silpni, menki, neturtingi krikščionys nenorėjo pripažinti Valerijono už dievą. Jie drįso sakyti, kad vienas tėra Dievas, nematomas, danguje, visų ir paties imperatoriaus gyvybės ir mirties Viešpats. Jie sakė, kad ne Valerijonui, bet tikrąjam Dievui ir Jo Sunui, Jėzui, tepriklauso visa garbė ir šlovė.

Supyko tad galingos Romos senatoriai galingi. Supyko visa tauta, išgirdusi, kad kažkokie krikščionys išdrįso žeminti jų imperatorių, o su juom kartu ir visą Romą, ku-

riuje taip gerai buvo gyventi tiems, kurie turto ir vergų galėjo turėti. Visi sotieji, į žemę tikintieji sušuko: "Išdavikai yra krikščionys, mirtis jiems!"

Ir Valerijonas. Romos dievas, pakėlė persekiojimą prieš bepročius krikščionis. Pasipylė kraujas upėmis. Tiek daug krikščionių tapo nužudyta, kad Valerijonas įsigijo vardą "kruvinojo." Nė vienas iš krikščionių nesipriešino. Ir visi, rodos, buvo išžudyti.

Ilgai tęsėsi kruvina šienpjūtė. Ir net išžiūrėjusių į dangų krikščionių tarpe kildavo mintis, kad Dievas apleido savo žmones, kad nebėra teisybės, kuri nubautų neteisingąjį "Romos dievą." Bet atsirado tokia galybė ir nepatiktinai nubaudė tą, kurs lygaus sau ant žemės nematydamas, ir dangaus Dievą panorėjo užkariauti.

Toli, toli, Rytuose, Azijoje buvo nelabai didelė karalystė Persija, su kuria prisedavo Romai nesyki vesti karą. Ne sykį Roma buvo Persiją nugalėjusi. Bet per toli jau buvo ta Persija, ir per maža, kad būtų apsimokėję ją visiškai sunaikinti. Ir iš tos tad Persijos, taip pat stabmeldiškos, iškilo Dievo rykštė.

Iškilo karas. Vienas trumpas mušis. Ir Romos skaitlingoji kariuomenė tapo išblaškyta. Ir Romos galingasis, kruvinas Valerijonas pateko Persams į nelaisvę. Persų karalius pergalėtojas, Sapor, liepė imperatorių uždaryti į liutų narvą. Kad visi matytų tą, kuris galingas budamas dėl savo garbės draskė žmones, kaip žvėris.

Paskui Sapor iš to narvo paliuosavęs Valerijoną padarė jį sau naudingu: kuomet jam reikėdavo sėsti ant arklio, Romos imperatorius turėdavo susilenkęs kuprą atstatyti, kad ant jo nugaros pasistojęs Saporas lengviau galėtų arklio pasiekti.

Bet įkyrėjo Persų Saporui džiaugtis pažeminimu galingos Romos. Įsakė tad nulupti Valerijonui gyvam kailį. Ir išmetęs kuną į mėšlyną, imperatoriaus kailiu apvilko vieną stabą ir parašą padėjo tokį:

“Štai norėjusio dievams prilygti karaliaus kailis!”...

Galinga dar tuom pačiu laiku tebebuvo Roma; ir daug dar metų jos galybė gyvavo. Bet neatsirado pasaulyje tokios galybės, kuri būtų išgelbėjusi nuo tokio pažeminimo ir nuo tokios baisios mirties tą imperatorių, kurs neišpasakytoje puikylėje pasikėlęs, neteisykėse paskendo ir Dievo bausmės susilaukė.

Visiems žmonėms, vergams ir karaliams, trokštančiams garbės ir puikybės pilniems, viena taisyklė: “Vieną Dievą tegarbinsi ir Jam vienam tetarnausi!”

Ž e m a i t i s .

K A S G I R D Ė T I ?

Lietuvoje.

Seimo jau išrinkta naujoji valdžia. Naujam ministerių kabinetui pritarė vienbalsiai visi. Tiktai socialdemokratai susilaikė, bet nesipriešino.

Įkl Klaipešos reikalų Parvyžium su francuzais ir kitų valstybių atstovais derėtis išvažiavo ministerių pirmininkas Galvanauskas. Kažin kokių ypatingų pyragų parvežant tikėtis nėra ko.

Francijoje kariškuose manevruose (kariuomenės bandymuose) dalyvavo ir Lietuvos karo atstovybė. Atrodo, kad mūsų santikiai su francuzais eina geryn.

Bolševikai jau pradėjo šaukti dėl tu santikiu pagerėjimo. Jie savo laikraščiuose rėkia, kad “klerikalai” nori Lietuvą francuzams parduoti. Nabagėliai! Jie norėtų Lietuvą už dyką svetimiems atiduoti...